

אמנות

טגיסט יוסף רון: "אני יוצרת מעין תיקון היסטורי להדרה ולגזענות"

דיוקן מ-2015 של יעלמוורק, אמה של טגיסט יוסף רון צילום: אלעד שריג

37 רישומי פחם מפעימים מוצגים בתערוכה של האמנית טגיסט יוסף רון המוצגת כעת במוזיאון תל אביב לאמנות

[ורד לי](#)

[לעקוב](#)

01 בספטמבר 2020

בתערוכה במוזיאון תל אביב לאמנות, "הנייר הלבן שחור מבפנים", מציגה בימים אלה טגיסט יוסף רון, זוכת פרס חיים שיף לאמנות פיגורטיבית ריאליסטית לשנת 2019, 37 רישומי פחם מפעימים. טגיסט, "סבלנות" באמהרית, נולדה בגונדר שבאתיופיה ב-1977, למשפחה בת 12 אחים. ב-1984, כשהיתה בת שבע, עלתה עם משפחתה ב"מבצע משה". היא בוגרת המחלקה לתקשורת חזותית בבצלאל ועד כה הציגה בתערוכות קבוצתיות, וב-2018 הציגה באדיס אבבה.

"עתלית", 2019 צילום: אלעד שריג

בתערוכת היחיד הראשונה שלה שלוש חטיבות: רישומים של בני משפחתה וקהילתה, כשבמרכזם דיוקן אמה, יעלמוורק (באמהרית:

"זהב העולם", שמתה כשיוסף רון היתה בת 16; רישומים הלוכדים
עבודות נשים סיזיפיות במרחב הביתי, שנולדו מהתבוננות בנסיעותיה
לאתיופיה; ורישומים משהות המשפחה במשך חמש שנים במרכז
הקליטה עתלית. העבודות עוסקות בזהות והגדרה עצמית דרך יחסיה
עם אמה ובמשבר ההגירה לארץ.

"פריי", 2020 צילום: אלעד שריג

"בהנצחת הדיוקנאות של אמי ומשפחתי וקהילתי במוזיאון תל אביב",
היא אומרת, "אני יוצרת מעין תיקון היסטורי להדרה והגזענות שאנחנו
חוויים בחברה הישראלית. אני גם מרגישה שאני נותנת לאמי את
הכבוד שהופקע ממנה".

"גונדר", 2019 צילום: אלעד שריג

לדברי אוצרת התערוכה, עמנואלה קלו, "יוסף רון בוחנת את הזהות
האתיופית-ישראלית בהיבטים מגדריים וביחס לקשיי הקליטה בחברה
זרה, כולל הסטריאוטיפיזציה הנלווית לשונה בחברה".

"מרקאטו", 2019 צילום: אלעד שריג

"עתלית", 2019 צילום: אלעד שריג

בתערוכה כלולים גם דיוקנאות של אברה מנגיסטו, השבוי בידי
החמאס מאז 2014, ושל יהודה ביאדגה ויוסף סלמסה המנוחים
שנהפכו סמל לאלימות המשטרית כלפי הקהילה האתיופית.

"הבן של אגרנש, אברה מנגיסטו", 2019 צילום: אלעד שריג

"אבא", 2020 צילום: אלעד שריג

Welcome to Culture Type®

An essential resource focused on visual art from a Black perspective, Culture Type explores the intersection of art, history, and culture

ABOUT
DONATE
CT ON BOOKSHOP
CONTACT

SEARCH

BOOKS & CATALOGS | EXHIBITIONS | CURATORS | AUCTIONS | BEST ART BOOKS | YEAR IN BLACK ART | [NEWS](#) | CULTURE TALKS

New York: 5 Gallery Exhibitions Feature Works by Artists Felrath Hines, Henry Taylor, Tigist Yoseph Ron, Miles Greenberg, and Barkley L. Hendricks

by VICTORIA L. VALENTINE on Feb 5, 2025 • 12:58 pm

No Comments

CURRENTLY ON VIEW in New York, galleries are presenting a rare look at six decades of paintings by Felrath Hines, Henry Taylor's venture into printmaking, and the first U.S. solo exhibition of Ethiopian Jewish artist Tigist Yoseph Ron. Solo exhibitions of Barkley L. Hendricks and Miles Greenberg also on view. The shows are closing in the coming weeks.

FELRATH HINES, "Flowers," 1963-67 (oil on canvas, 20 x 24 inches; Frame: 24 3/4 x 29 inches).

Felrath Hines: A Personal Pursuit @ Spanierman Modern, 958 Madison Ave, New York, N.Y. | Nov. 15, 2024-Feb. 15, 2025

Born in Indiana, **Felrath Hines** (1913-1993) was active in New York and Washington, D.C., where he was a conservator at the Smithsonian's Hirshhorn Museum and Sculpture Garden. Known for his geometric abstractions, this exhibition features 20 paintings dating from 1947 to 1992.

CONNECT

NEW POSTS

On View: 'Amy Sherald: American Sublime' at Whitney Museum of American Art in New York Charts Artist's Two-Decade Career

Jul 29, 2025

Amy Sherald Withdrew 'American Sublime' Exhibition From Smithsonian National Portrait Gallery, Citing 'Culture of Censorship'

Jul 29, 2025

Conserving Black Modernism: New Grants Support Preservation of Historic Buildings Designed by Black Architects

Jul 26, 2025

Moving On Up: 24 Museum Curators and Art Leaders Who Took on New Appointments in First Half of 2025

Jul 17, 2025

Los Angeles: Hammer Museum Gala Honored Lauren Halsey, 'One of the Most Dynamic Artists Working Today'

Jul 8, 2025

SUPPORT CULTURE TYPE

Do you enjoy and value Culture Type? Please consider supporting its ongoing production by making a donation. Culture Type is an independent editorial project that requires countless hours and expense to research, report, write, and produce. To help sustain it, make a one-time donation or sign up for a recurring monthly contribution. It only takes a minute. Many Thanks for Your Support!

[DONATE](#)

MOST READ

Moving On Up: 24 Museum Curators and Art Leaders Who Took on New Appointments in First Half of 2025

On View: 'Amy Sherald: American Sublime' at Whitney Museum of American Art in New York Charts Artist's Two-Decade Career

HENRY TAYLOR, "It wasn't just Sunday, it was Easter Sunday and I had to wear a dress," 2024 (color aquatint, sugarlift and spitbite aquatints, 123.2 x 106.7 cm / 48 1/2 x 42 inches; framed 130.5 x 113.7 x 5.1 cm / 51 3/8 x 44 3/4 x 2 inches). | © Henry Taylor, Photo by Sarah Muehlbauer

Henry Taylor. no title @ Hauser & Wirth, West 18th Street, New York, N.Y. | Nov. 1, 2024-Feb. 15, 2025

Known for his loosely rendered figure painting, Los Angeles artist **Henry Taylor** is exploring a new medium: printmaking. The exhibition presents a series of limited-edition etchings and hand-painted monoprints created in collaboration with Paulson Fontaine Press, a woman-owned studio, gallery, and publisher in Berkeley, Calif.

TIGIST YOSEPH RON, Detail of YAYA 1, 2024 (oil on canvas, 14 x 10 inches). | © Tigist Yoseph Ron, Courtesy the artist and Fridman Gallery

Conserving Black Modernism: New Grants Support Preservation of Historic Buildings Designed by Black Architects

Ernie Barnes Retrospective Brings Renewed Attention to African American Artist Who Found Fame After Playing Pro Football

New York Museums are Showcasing African American Art, Exhibitions Feature Lorna Simpson, Rashid Johnson, Beauford Delaney, Amy Sherard, Black Dandyism & More

Amy Sherard Withdrew 'American Sublime' Exhibition From Smithsonian National Portrait Gallery, Citing 'Culture of Censorship'

Frieze Magazine: Betye Saar Reveals 5 Influences in First-Person Reflection on Nearly 70 Years of Art Making

CULTURE TYPE | THE MONTH IN BLACK ART, HERE'S WHAT HAPPENED IN JUNE 2025

ALMA THOMAS WAY: WASHINGTON D.C., STREET WHERE FAMOUS AFRICAN AMERICAN ARTIST LIVED IS NOW NAMED IN HER HONOR

NEW YORK MUSEUMS ARE SHOWCASING AFRICAN AMERICAN ART, EXHIBITIONS FEATURE LORNA SIMPSON, RASHID JOHNSON, BEAUFORD DELANEY, AMY SHERALD, BLACK DANDYISM & MORE

CULTURE TYPE | THE MONTH IN BLACK ART: HERE'S WHAT HAPPENED IN MAY 2025

Tigist Yoseph Ron: YAYA @ Fridman Gallery, 169 Bowery, New York, N.Y. | Jan. 9-Feb. 22, 2025

The debut U.S. solo exhibition of Ethiopian-born, Israel-based **Tigist Yoseph Ron** features new paintings and charcoal drawings. The works explore the estrangement between the artist and her late father. Her layering and erasure techniques engage memory.

Installation view of "Miles Greenberg: Desire Path" at Salon 94

Miles Greenberg: Desire Path @ Salon 94, East 89th Street, New York, N.Y. | Jan. 10-Feb. 15, 2025

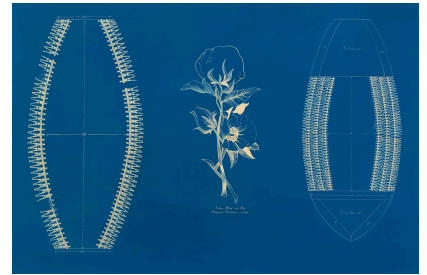
Canadian-born, New York-based performance artist and sculptor **Miles Greenberg** is showing with Salon 94 for the first time. The exhibition presents new marble sculptures and a nine-hour video featuring recent performance works, including "Sebastian" (2023) and Respawn (2024).

BARKLEY L. HENDRICKS, "A Cute Little Lemon," 2016 (oil on canvas, 19 1/4 x 29 3/8 x 1 inches, framed). | © Estate of Barkley L. Hendricks. Courtesy of the artist's estate and Jack Shainman Gallery, New York

AMERICAN SIGN LANGUAGE VIDEOS EXPLORE WHITNEY MUSEUM'S COLLECTION, INCLUDING WORKS BY SIMONE LEIGH, ARCHIBALD MOTLEY, DIEDRICK BRACKENS, JACOB LAWRENCE & MORE

MALCOLM X AT 100: TRANSFORMATIONAL LEADER AND OUTSPOKEN ORATOR INSPIRED ARTWORKS BY JACK WHITTEN AND BARBARA CHASE-RIBOUD

INTERNATIONAL CURATOR KOYO KOUOH TAPPED TO ORGANIZE 2026 VENICE BIENNALE, SHE IS 'ECSTATIC' AND CALLED IT A 'MOMENTOUS MISSION'

HEMOWORTHY ART: COLLECTORS IN ATLANTA, NEW YORK, AND LONDON RECENTLY GAVE TOURS OF THEIR HOMES, SHOWCASING MEANINGFUL AND ACCESSIBLE ARTWORKS ACQUIRED OVER TIME

Barkley L. Hendricks: Space is the Place @ Jack Shainman Gallery,
513 West 20th Street, New York, N.Y. | Jan. 9-Feb. 22, 2025

Philadelphia, Pa.-born, New London, Conn.-based **Barkley L. Hendricks** (1945-2017) is best known for his powerful portrait paintings. Curated by Elizabeth Sann, this exhibition taps into the visionary, cosmic, and Afrofuturist symbolism that threads his practice. The presentation brings together works from across his oeuvre—portraiture, compositional still lifes, landscapes, works on paper, and photography—dating from 1968 to 2016. The title of exhibition is drawn from the 1972 film by Sun Ra (1914-1993), the experimental jazz composer and icon of Afrofuturism. **CT**

BOOKSHELF

"The Life and Art of Felrath Hines: From Dark to Light" explores the life and work of artist Felrath Hines who worked in abstraction and was a sought after conservator. **"Barkley L. Hendricks: Solid!"** is a comprehensive new monograph of the artist. It is the fifth book in a series examining the entire practice of Barkley L. Hendricks with an emphasis on lesser-known aspects. The other publications include **"Barkley L. Hendricks: Photography,"** **"Barkley L. Hendricks: Landscape Paintings,"** **"Barkley L. Hendricks: Basketball,"** and **"Barkley L. Hendricks: Works on Paper."** The volumes are available as a **boxed set**. Also consider the exhibition catalog, **"Barkley L. Hendricks: Portraits at The Frick."** The recent museum retrospective of Los Angeles artist Henry Taylor was accompanied by the catalog **"Henry Taylor: B Side."** Published in 2018, **"Henry Taylor"** is the first major monograph of the artist.

SUPPORT CULTURE TYPE

Do you enjoy and value Culture Type? Please consider supporting its ongoing production by making a donation. Culture Type is an independent editorial project that requires countless hours and expense to research, report, write, and produce. To help sustain it, make a one-time donation or sign up for a recurring monthly contribution. It only takes a minute. Many Thanks for Your Support!

DONATE

Tags: Barkley L. Hendricks, Felrath Hines, Henry Taylor, Miles Greenberg, Tigist Yoseph Ron

Previous post

Swann Single-Owner African American Art Auction
Features Collection of New York Lawyer, Works
Acquired Directly From Artists and Black-Owned
Galleries

Next post

NFL Commissioned New Orleans Artist and
Member of Black Masking Culture to Create Bead-
Embellished Super Bowl Logo

What do you think?

Name *required*

Email *required*

Website

Submit

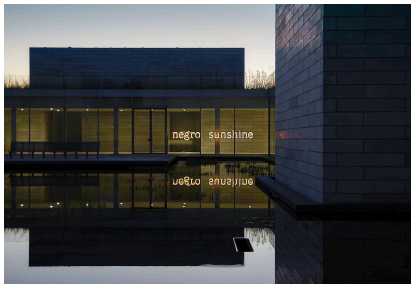
CULTURE TYPE: 16 BEST BLACK ART BOOKS OF 2024

MOVING ON UP: 24 MUSEUM CURATORS AND ARTS LEADERS WHO TOOK ON NEW APPOINTMENTS IN SECOND HALF OF 2024

FROM THE ARCHIVES: AT GLENSTONE MUSEUM, GLENN LIGON'S NEON 'WARM BROAD GLOW' IS A WELCOME BEACON

FROM THE ARCHIVES: ERNIE BARNES RETROSPECTIVE BRINGS RENEWED ATTENTION TO AFRICAN AMERICAN ARTIST WHO FOUND FAME AFTER PLAYING PRO FOOTBALL

אמנות

בית קרוביה של טגיסט יוסף רון בבארי נשרף. היא חזרה אליו בציוריה

את 7 באוקטובר העבירה טגיסט יוסף רון בדאגה למשפחתה. עכשיו היא חוזרת לטראומה
בתערוכה חדשה ומדברת על הגזענות שחוותה כילדה

טגיסט יוסף רון. "פעולת הקילוף של האין העכשווי" צילום: הדס פרוש

ורד לי לעקוב

05 במרץ 2024

שני גברים יושבים ומבטם שלוח קדימה, אחד מהם נראה שקוע
במחשבות, מתבונן בילדה כבת שלוש. הגבר שלצידו אינו מתרווח
בכסאו, יושב באופן שמרמז על מתח קל וחוסר נוחות. בקצה, מצד
ימין, המבט כמעט מפספס, אך כשהוא מתחדד, נראית אישה היושבת
על הרצפה, כמו מוטמעת ומתמזגת ברקע, ידה אוחזת בראשה ולצידה
כלבלב שמצוי בתנועה. מבטי שלושת המבוגרים ממוקדים בילדה
הקטנה שפניה לא נגלות למתבונן. היצירה "שבת בקיבוץ" לוכדת
בצבעים קודרים ובמסורת הממזגת ציור ריאליסטי עם קוביזם
ואקספרסיוניזם שברי זיכרון נעלמים של בית ומשפחתיות שהתקיימו
בקיבוץ בארי. תמונה שלא תחזור עוד, תמונת עבר.

"הבית הזה כבר לא קיים", מספרת האמנית טגיסט יוסף רון, בת 46,
זוכת פרס חיים שיף לאמנות פיגורטיבית ריאליסטית לשנת 2019.
"הבית עלה באש ב-7 באוקטובר במתקפת חמאס על בארי. עברתי
על תצלומים משפחתיים ובחרתי להתמקד דווקא בתמונת חיים

שבמכוון מנציחה את העבר — את הבית שהיה לפני החורבן והמחיקה". הגבר שיושב באי נוחות מצד שמאל הוא גלעד רון מבארי, ולצידו מימין אחיו התאום, גולן רון, בן זוגה ואבי ילדיה של יוסף רון, כשלמרגלותיו יושבת אשתו של גלעד, סהר פוקס רון. באותה שבת נורתה סהר ונפצעה מהירי של מחבלי חמאס כשהסתגרה עם משפחתה בממ"ד. הילדה הקטנה שמפנה את גבה למתבוננים היא בתם מאי רון, כיום בת 13, שלמדה באותה כיתה עם עלמה אור וגלי טרשצ'נסקי שחזרו משבי חמאס.

"שבת בקיבוץ", 2023 צילום: טניסט יוסף רון

"בארי הוא בית", אומרת יוסף רון. "בשבתות נהגנו לבקר את משפחתו של בן זוגי שחיה בקיבוץ. ב-7 באוקטובר היינו בבית ברעננה, והם היו מולנו בוואטספ במשך שעות מהממ"ד שלהם כשחמאס פלשו לקיבוץ. היינו מולם כשהם שיתפו בהודעות שהבית עלה באש וכשמאי בתם סיפרה שסהר, האם, נפצעה מהירי", היא מתארת את רגעי הבלהות של אותו יום.

הציור, שקרוי "שבת בקיבוץ", מתנוסס כעת בחזית גלריה ברוורמן בתל אביב ומבשר על תערוכת יחיד חדשה של יוסף רון. "לכל הדמויות המונכחות ביצירה – שלום", היא מבהירה. "הבית שבציור נמחה אבל מצבה של סהר שנפצעה הוא טוב, וכל בני המשפחה פונו מהקיבוץ ושוהים מאז הטבח בבית מלון בים המלח".

Saturday Evening/ Thursday morning, 2023 צילום: טניסט יוסף רון

הראיון עמה מתקיים בחלל הגלריה. יוסף רון מצביעה על הציור, כשלצווארה היא עונדת את דיסקית החטופים ואומרת: "'שבת בקיבוץ' הוא תגובה למלחמה ומבטא ערעור של הבית. זה ניסיון לחזור לאחור לרגע בחיים. לחזור לרגע שבו התקיימו חיים לפני שהבית עלה באש. פעולת קילוף של האין העכשווי".

למחרת הטבח יוסף רון מצאה את עצמה ללא חלל עבודה. כאמנים רבים, היא נאלצה לפנות בהוראת העירייה את הסטודיו שלה, שחזר לשמש כמקלט קהילתי. עדי גורה, האוצרת של התערוכה ומבעלי

גלריה ברוורמן, הזמינה אותה לצייר בחלל הגלריה ולמעשה אפשרה לה להשתמש במקום כסטודיו פרטי. יוסף רון ציירה בחדר פנימי בירכתי הגלריה בערבים, בעוד האזעקות מייללות והרקטות נופלות, והעבודות שעמלה עליהן הצטרפו לעבודות שיצרה קודם לכן במשך שמונה חודשים ומרכיבות את תערוכת היחיד החדשה שלה, "מעבר לסדר", שאצרה ותינעל ב-23 במרץ.

Wedding Night, 2023 צילום: טניסט יוסף רון

התערוכה מציגה 26 עבודות הנחלקות לשלוש חטיבות. החטיבה הראשונה, "הביתה עכשיו", נוצרה מיד לאחר הטבח ומתמקדת בקשר האינטימי בין הורים וילדים בצל ערעור הביטחון האישי־משפחתי. יוסף רון שמציירת מהתבוננות התמקדה בצילומים משפחתיים הלוכדים מחוות של קרבה בין הורים וילדים דוגמת אם המחבקת את ילדה. "חיפשתי את רגעי הקרבה שבין אם לילד או אב לילד וציירתי אמהות וילדים ואבות וילדים ברגעי הגנה וחום. הטבח נכנס פנימה לבית של כולנו, לקשר האינטימי שיש לכל הורה וילד. נכנס למקום הכי ראשוני והכי מוגן וערער אותו. הרגשתי שאני חייבת לחזור ביצירה לקשר הזה, להתבונן בו, לחקור אותו ולהתכנס בו מחדש אחרי שכולנו חווינו ערעור של הבית".

Home Away, 2023 צילום: טניסט יוסף רון

זיכרון מעורפל

טניסט ("סבלנות" באמהרית) יוסף רון נולדה ב-1977 בגונדר, אתיופיה, למשפחה בת 12 אחים. אביה היה גזבר בחברת החשמל ואמה עקרת בית. ב-1984 עלתה עם משפחתה לישראל ב"מבצע משה". מסע ההגירה דרך סודן נותר מעורפל בזיכרונה. "אני זוכרת שהשארנו נרות דולקים בבית ועזבנו. התפצלנו. לא יצאנו ביחד מהבית. אני זוכרת מקטעים מהמסע הרגלי", היא משחזרת. "אני זוכרת בעיקר את הרגעים של הפחד — שהיה גשום וחשך, את הקטעים של הניתוק של אי הוודאות, של לא לדעת לאן הולכים".

התחנה הראשונה במסע ההתערות בחברה הישראלית היתה מרכז הקליטה בעתלית שבו שהתה משפחתה חמש שנים. "אלה שנים שהיה בהן את הקסם שבגילוי עולם חדש לגמרי, לצד גזענות ממסדית מוטמעת", היא אומרת. "בחיק חיי קהילה אתיופית במרכז הקליטה היינו מוגנים אבל המפגש עם החברה הישראלית שמחוץ לשם היה לא פשוט. הייתי תלמידה טובה אז היה לי מעמד והייתי זקופה, אבל בכל יציאה ממרכז הקליטה חטפנו את כל הקללות, שמות הגנאי וביטויי הגזענות בגלל צבע העור שלנו. עד היום אני לא יכולה לשמוע את המילה 'כושי', זה צרוב לי כעלבון. זאת מילה שגורמת לי להתכווץ".

בגיל 14 עברה לפנימייה ברעננה. "רציתי לעזוב את הבית. זה היה מקובל. אבי היסס מאוד, אבל אני בחרתי במסגרת הזאת", היא מסבירה. שנתיים אחר כך נפטרה אימה, יעלמוורק ("זהב העולם" באמהרית), מסרטן הוושט. היא היתה בת 53. "היא סבלה מסרטן במשך שנתיים ואנחנו הילדים לא ידענו", אומרת יוסף רון ועיניה מתקדרות בכאב. "המחלה לא דוברה. היא הוסתרה מאיתנו הילדים. זה היה אפוף סודיות. גיליתי את זה רק לאחר מותה".

"שבעה", 2023 צילום: טניסט יוסף רון

בשנת 2020 הציגה לרגל זכייתה בפרס שיף תערוכת יחיד במוזיאון תל אביב ובה 38 רישומי פחם. התערוכה הנכיחה את הדיוקן של אמה וכללה רישומים של בנות משפחה נוספות, נשים עזות מבע, נשים במרחב הביתי שיצרה בעקבות נסיעותיה לאתיופיה ורישומים מתקופת השהות במרכז הקליטה. "היה חשוב לי להכניס לחלל המוזיאלי נשים שחורות חזקות, זקופות, שמוערכות בעיני ונעדרות מהמרחב הזה בדרך כלל", היא אומרת.

לאחר הצבא היא למדה בבצלאל. "הוסללתי לזה. הבחירה בלימודים בבצלאל היתה טבעית, אצלנו זה במשפחה", היא מחייכת ומספרת על שני אחים בוגרי בצלאל במגמות אדריכלות ותקשורת חזותית ועל אחותה הירות יוסף, אמנית שמתגוררת בניו יורק ומציגה בימים אלה בתערוכה קבוצתית בירושלים. "סבתי היתה קדירת, אני זוכרת את אמי יוצרת במלאכת יד וזה היה בית של אמנות. היתה בו החולמנות הזאת

של אמנים. היכולת להתרגש מנפילה של אור, מפרחים, מרגעים קטנים, לפקוח עין ליופי".

טיגיסט יוסף רון. "בכל יציאה ממרכז הקליטה חטפנו את כל הקלילות, שמות הגנאי וביטויי הגזענות" צילום: הדס פרוש

על אף שחלמה להיות ציירת היא בחרה במסלול של תקשורת חזותית. "הבנתי שאין לי גב כלכלי ושאלמנות זה לא תחום יציב שיאפשר לי לעמוד על הרגליים", היא אומרת. "לא בחרתי במסלול שהיה טבעי לי — לימודי אמנות — אלא בתקשורת חזותית כדי שיהיה לי עיסוק שאוכל להתפרנס ממנו". בתום הלימודים החלה לעבוד כמעצבת גרפית, עיסוק שבו היא מתמידה גם היום, אבל על אהבת הציור לא ויתרה. במשך חמש שנים למדה בשיעורי ערב ציור אצל צבי לחמן. גם כיום, כשעבודותיה נמצאות באוספים חשובים כמו אלה של מוזיאון ישראל, מוזיאון תל אביב ומוזיאון פתח תקווה לאמנות, היא ממשיכה ללמוד ציור אצל האמן דוד ניפו. "תמיד יש עוד מה ללמוד", היא אומרת בצניעות.

"שבת חתן", 2023 צילום: טגיסט יוסף רון

אבא גדול מהחיים

אם עד עכשיו מות אמה הזין את פעולות הרישום שלה, בתערוכה הנוכחית מותו של האב הולך ותופס את לב יצירתה והחטיבה השנייה שלה, "מעבר לסדר", מוקדשת לו. "אבי נפטר בגיל 90 לפני כשנתיים וחצי", היא אומרת. "על אף שזה גיל מופלג אני מתקשה להתאושש ממותו. טיפלתי בו בזיקנתו. היו לי התקפי חרדה תקופה ארוכה לאחר מותו. זה היה שבר גדול עבורי". בימים אלה היא עובדת על סדרת ציורים נוספת שמתמקדת באביה ומיועדת לתערוכה קבוצתית שתוצג בגלריה "זוזו" בעמק חפר בספטמבר 2024.

"אבא שלי גילה עצמאות כבר כבחור צעיר", היא מספרת. "הוא למד עברית באתיופיה וידע קרוא וכתוב. כשעלה לישראל הוא כבר היה בשנות ה-50 לחייו. הוא לא נשבר בתהליך ההגירה אלא ההפך. בהתחלה הועסק כעובד תחזוקה, אבל כשהתברר שהוא משכיל ודובר גם אנגלית התקדם ובנה את עצמו. הוא עבד בסוכנות ועסק בהעלאת

בני הקהילה מאתיופיה. הוא היה אדם דומיננטי, מבריק עם ידע מקיף, ומאוד קהילתי, כל הזמן מוקף באנשים, איש גדול מהחיים, אוהב אדם. הוא שימר ואצר עבורי את כל התרבות האתיופית והשפה האמהרית ועם מותו היה לי משבר בגלל הפחד שכל זה ייעלם".

"הביתה עכשיו", 2023 צילום: טגיסט יוסף רון

בסדרת עבודות שמן על בד יוסף רון חוקרת את אלמנט הטקסיות בחיי הקהילה האתיופית. "המחשבה הראשונית לאחר מותו של אבי היתה שבלכתי התרבות האתיופית נעלמה מחיי, כי הוא החזיק עבורי את המסורת ואת השפה האמהרית ומותו הותיר ריקנות גדולה. לקח לי זמן להבין שספגתי מאבי המון ידע ושיש לי יכולת להמשיך הלאה גם בלעדיו".

בעבודות ניכר שהלכת לקהילתיות, לחפש את המחזות שבהם היה או השאיר חותם.

"כן. היה ברור לי שהיצירות ינכיחו מלאות וקשר וקהילה. ההפך מהריקנות שחשתי במוותו. כך למשל בחרתי להתמקד בטקס החתונה שלי שהוא נכח בו או בטקסים קהילתיים שמבטאים את המסורת האתיופית, כמו נשים שמכינות בלילת אינג'ירה או לחם דאבו לשבעה וסצינות מטקסי אבל. זו היתה הדרך שלי לבחון את העוצמה של הקהילה תוך הדגשת החוויות הקולקטיביות. אני לא חייתי את הקהילה האתיופית בעוצמה שאבי חווה אותה".

**"אני זוכרת שהשארנו נרות דולקים בבית ועזבנו.
זוכרת מקטעים מהמסע הרגלי, בעיקר את הרגעים
של הפחד — שהיה גשום וחשוך, את הקטעים של
הניתוק של אי הוודאות, של לא לדעת לאן הולכים"**

עד לאחרונה העבודות שלה התאפיינו בשימוש בפחם. ב"מעבר לסדר" יוסף רון מתנסה לראשונה בצבעי שמן תוך שהיא שומרת על סקלת צבעוניות נזירית של שחור-לבן-חום. תחת ידה נדמה שצבעי השמן מקבלים איכות של פחם.

חטיבה שלישית מוקדשת למחאה נגד ההפיכה המשטרית. יוסף רון השתתפה בהפגנות שהתקיימו בעיר מגוריה, רעננה. "התערוכה מבטאת ערעור של הבית בכל הצורות", היא מחדדת. "ערעור בשל מות אב, ערעור ממלחמה, ערעור מפגיעה בבית וערעור פני השלטון".

Saturday Evening/ Thursday Morning, 2023 צילום: טניסט יוסף רון

למה היה חשוב לך להעביר את המחאה אל בד הציור?

"בדרך כלל אני לא אקטיביסטית. ההתנגדות שלי היא שקטה. אבל זה חדר אלי. זה הפחיד אותי. הרגשתי שזה מערער את הקיום שלי ודווקא ההשתתפות בהפגנות נתנה לי כוח כאינדיווידואל. את מגיעה להפגנה ורואה שיש עוד רבים כמוך שמרגישים אי נוחות גדולה ממה שקורה ומבינה שאת לא לבד. ההפגנות נתנו לי שקט וחיברו אותי לקהילה".

יש בין תומכי הרפורמה שטוענים שהיא עשויה להטיב עם בני הקהילה שלך, עם מיעוטים בכלל. מה עמדתך?

"לא. לא. אני יודעת שזה נגדי ולא לטובתי. תומכי הרפורמה המשפטית לא מייצגים אותי, בדיוק להיפך. זה עלול להזיק למיעוטים ולאוכלוסיות מוחלשות. אלה הראשונים להינזק. כאישה שחורה היה לי ברור שהרפורמה לא נועדה לקדם אותי".

Saturday Evening/ Thursday Morning, 2023 צילום: טניסט יוסף רון

יוסף רון, שנשואה לגבר יליד הארץ ואמא לשלושה ילדים, אומרת שבאופן אישי היא לא פוגשת במופעי גזענות. "אני לא במקום של הנער האתיופי בפריפריה שסובל משיטור יתר בגלל צבעו הכהה. אני לא חוויתי את זה. היו לי חוויות אחרות, מינוריות מאוד, כשברעננה הסתובבתי עם ילדי הקטנים שהם בהירי עור ותמיד חשבו שאני המטפלת והיו באים לברר איתי אם אני פנויה לעבודה", היא מחייכת. "וכשפעם באתי לעזור לחברה בהכנות של יום ההולדת של הילדה שלה, אחד השכנים פנה אליי וביקש שאבוא לנקות אצלו. חברה שלי אמרה לו, 'מה קורה לך, היא מעצבת גרפית'. הוא היה אדם מאוד

נחמד אבל יש דעות קדומות שטבועות עמוק ביחס לקהילה האתיופית
אף על פי שחלפו ארבעה עשורים מאז עליית יהודי אתיופיה לישראל".
**התערוכה שהצגת במוזיאון תל אביב כללה גם את דיוקנו של
אברה מנגיסטו, השבוי בידי חמאס מאז 2014.**

"הכאב האמהי קורע לי את הנשמה. הדיוקן נוצר אחרי שצפיתי בראיון
עם אמו. העינוי שבו היא נמצאת שקוף לרבים. המקרה של אברה
מנגיסטו מבטא כאב של קהילה שלמה ששבוייה. הוא מסמל שיש כאן
אמהות שמחכות לילדים שלהן ומחכות לצדק שייעשה. אברה מנגיסטו
צריך לשוב הביתה למשפחתו. צריך לאחד מאבקים. הוא חייב להיות
כלול בעסקה להחזרת החטופים. הוא היה צריך לחזור בין הראשונים
בגלל הפגיעות הנפשיות והשנים הארוכות שהוא בשבי. אסור להשאיר
אותו מאחור".

"הבן של אגרנש, אברה מנגיסטו", 2019 צילום: אלעד שריג

התערוכה נפתחה בזמן המלחמה ומושכת קהל גדול של מבקרים. את מופתעת?

"בפן האישי אני שמחה שהצלחתי ליצור בתקופה כזאת. זה חשוב לי
ברמה אישית וקיומית. במעגל הרחב, זה חשוב לא לעצור את תנועת
החיים ואת ההמשכיות. חשוב בעיני להפוך את האירוע של הערעור
לפעולה שמאפשרת לאנשים לראות אמנות, במיוחד בתקופת
מלחמה. זה מעביר את המסר שבסופו של דבר הרוח מנצחת ולאמנות
תמיד יש מקום, גם בתקופה הכי חשוכה ומרסקת לב".

לב שחור מפחם של טיגיסט יוסף רון

רון, זוכת פרס שיף הטרייה, מעבירה סצנות עזות רגש בדיוקנאות מפוחמים: מהלכות השבת של אביה עד עוולות כלפי העדה האתיופית. "אנו עדיין זרים בארץ"

ענת ברזילי 06.06.19 08:10

תגיות: אמנות ציור טיגיסט יוסף רון ציורי פחם

דמויות אנשים מגיחות מהפחם בציוריה של האמנית טיגיסט יוסף רון, זוכת פרס שיף היוקרתי לאמנות פיגורטיבית ריאליסטית לשנת 2019. אלו רישומי פחם של דיוקנאות משפחתה ואנשים מהקהילה. מתוך הרישומים עולה כאב רב לצד עדינות רבה, יופי ורוך. "ברישומים שלי, גם אלה שאני אוהבת, תמיד יש משהו מאוד קודר". היא מעידה בעצמה.

יוסף רון (42) נולדה בגונדר, אתיופיה למשפחה של 12 אחים, וב-1984 עלתה לישראל במבצע משה, שחלקו עבר דרך מסע רגלי בסודן. "אצלנו בקהילה יש נוהג שלא מדברים על דברים, מתוך התחשבות, לא להטריד אחרים בצרות", היא אומרת, כשנשאלת אם המסע לארץ בא לידי ביטוי בעבודתה. "עברנו דברים לא קלים, ואני מרגישה שהדברים הלא מדוברים באים לידי ביטוי ברישומים וניתן להם פורקן".

יוסף רון: "את כל הזמן צריכה לשאול את עצמך למה את מציירת ולמה עכשיו, ובכל ציור צריכה לקרות הפתעה" צילום: יובל חן

היא בוגרת המחלקה לתקשורת חזותית בבצלאל, ולאחר סיום התואר המשיכה ללמוד ציור אצל האמן צבי לחמן ואצל הצייר דוד ניפו. "מצבי למדתי לקחת אחריות על הציור כולו. לשאול את עצמך כל הזמן למה אתה מצייר, ולמה עכשיו. בציור צריך לקרות משהו, איזושהי הפתעה, סיבה לכך שהתיישבת וציירת. זהו מסע חיפוש של תנועה ארוכה בציור ולא להיתפס לאירועים מקומיים".

בין קוביזם לאקספרסיוניזם

יוסף רון מתמחה ברישומי פחם עזי מבע ורגש. "עבודותיה משלבות בין מסורת ציור ריאליסטי ובין עקבות של קוביזם ואקספרסיוניזם", כתבו השופטים בנימוקים לבחירתה. "היא מחוללת החיאה רעננה ומקורית של מדיום הרישום, בעידן שבו שולטות מדיה אחרות בעלות ווליום גבוה כמעט בלתי ניתן לתחרות".

כך למשל, דיוקן אביה הוא ציור קטן של דמות היושבת במרחב, ורק פרטים בסיסיים מתוארים בו, מספיק כדי לייצר סצנה חיה, שלוכדת את הצופה. "בימי שישי אבא ששומר שבת, יושב על הספה בפינת הסלון וממחה לשבת שתיכנס. הוא מתקלח ומגהץ את בגדיו. זה רגע מהחיים", מתארת יוסף רון.

מימין בכיוון השעון: "הבן של אגרנש" (דיוקנו של אברה מנגיסטו), "דיוקן יאלמוורק" (אמה של יוסף רון) ו"דיוקן אבא" צילום: ברק רובין

by Taboola

האייקון של שדה דב: מותג אדריכלים בינלאומי נבחר לחכנן את First של קבוצת חגי'י

Calcalist | ממומן

קבוצת חגי'י משיקה: דירות בקו ראשון לים בשדה דב במחירים של קו שני

Channel22 | ממומן

דגמי קראפטר המחודשים בימי מכירות מיוחדים

Volkswagen Commercial | ממומן

מידע נוסף

הזכייה בפרס שיף תזכה את יוסף רון בתערוכת יחיד במוזיאון תל אביב — קפיצת מדרגה עבור האמנית, שעד כה הציגה בתערוכות קבוצתיות בארץ ובאדיס אבבה. בשנה החולפת השתתפה בשתי תערוכות קבוצתיות: "במקומה" באוצרות "אידריס" שהוצגה במוזיאון יפו ו"קו הצבע" באוצרות זווידיתו יוסף סרי שהוצגה במכללת ספיר. בתערוכה של "אידריס", הציגה האמנית נשים ממשפחתה "מתוך רצון של לגרום לאנשים לראות צד אחר", היא אומרת. "בכל פעם שאני נתקלת בסיפור של גזענות והתייחסות שלילית לקהילה זה מטריף את דעתי. יש בציבור הנחת יסוד מתנשאת שאנחנו, אנשי הקהילה האתיופית, לא מסוגלים. שאין לנו יכולת. שהקהילה שקועה בעבריינות ובשכונות, ובלתי אפשרי לצאת מזה. אבל הדור שלנו פורץ את המחסום הזה. רואים הצלחה של הקהילה באמנות, במוזיקה ובתיאטרון, למרות הקשיים וההתחלות שהן קשות. זו לא אותה התחלה כמו למי שנולד וגדל כאן".

"מרחיקים את הסבל שלנו"

התערוכה הקבוצתית בספיר עוררה בהתחלה התנגדות אצל יוסף רון, משום שכל משתתפיה היו ממוצא אתיופי. "חששתי שהחיבור בתערוכה ייעשה רק דרך המוצא", היא אומרת, "אך בסופו של דבר הבנתי את החשיבות בלעשות משהו שהוא שלנו ושאינו אחד לא יתערב בו. יצרנו תערוכה בנושאים שמעסיקים את הקהילה האתיופית, ואני ציירתי דיוקנאות של הבנים שנהרגו מאלימות משטרתית כדי להדהד את חוסר הצדק כלפי הקהילה שלנו".

יוסף רון ציירה את דיוקנותיהם של יהודה ביאדגה, בן ה-24 שנורה בידי שוטר בבת ים בינואר, של יוסף סלמסה שהיה קורבן לאלימות משטרתית, ואת אברה מנגיסטו, שחצה את הגבול לעזה ואף אחד לא יודע מה עלה בגורלו. "אני שואלת את עצמי איך הדבר הזה נשאר רק כאב של הקהילה, איך זה לא מזעזע אימהות אחרות?

"בישראל אנחנו הוא האחר. קהילה בתוך החברה, כך שיש הרחקה של הסבל שלנו, אומרים 'זה לא נוגע לי'. מאז שיש לי ילדים, התחלתי לחשוב על האימהות שנמצאות בעזה, ללא חשמל ועם תינוקות רכים. לפני כן לא נתתי על זה את הדעת, הם היו האחר. היום אני מזדעזעת. קל יותר להזדהות עם מי שאיתך או מי שדומה לך. אנחנו, הקהילה האתיופית, עדיין זרים, אוכלוסיה משונה בתוך החברה".

Portraits in Charcoal

TIGIST YOSEPH RON

AUGUST 7, 2023

Tigist Yoseph Ron's expressive charcoal drawings on these two pages are taken from two exhibitions: "The White Paper is Black Within" (Tel Aviv Museum of Art, February 9, 2020–October 4, 2021 Curated by Emanuela Calò) depicts portraits, events, and impressions from the Atlit Absorption Center, where the artist stayed with her family after immigrating to Israel in Operation Moses in 1984. Yoseph Ron engages with questions of identity and self-determination through an exploration of her relationship with her mother, who died when she was sixteen years old, and against the backdrop of the crisis of immigration from Ethiopia to Israel. Her engagement with the difficulties of integration into a new society and the price it entails also illuminates the stereotypes that inform the social attitude toward others. "Yayahode" (my beloved father in Amharic) is a newer series of drawings of the artist's father. She writes:

“Enyew Tareken was my heroic father. Me and my ten siblings called him “Yayahode” I received and learned from Yayahode so much that I did not think it was a problem that I did not receive expressions of affection or love from him. As one of my brothers explained, he belongs to another time and place...he didn’t say he loved, he showed he loved.

13 months of sunshine, 2023, charcoal on paper.

I also felt that he belonged to a higher kind of existence or a movement that was bigger than my earthy, emotional needs. When I was around him I felt that time and space behaved differently. In his presence my time stopped, spaces expanded and distances shortened.

At the age of 90 Yayahode weakened, suffered greatly and needed me and my siblings. More than anything it seemed to me that he needed affection, embrace and closeness. I was by his side but I could not express feelings that would relieve him in the slightest of his great suffering or engage him in honest, comforting conversations that would help him get through the empty days of inactivity. I had a real fear that crossing the barrier would spoil some important balance that he had maintained all my life. I dared to challenge this fragile balance only once, two weeks before he died. I gave him a quick kiss and a hug.”

Finely Chopping, 2020, charcoal on paper.

Self Portrait, 2015, charcoal on paper.

Mercato, 2019, charcoal on paper.

אמנות

טגיסט יוסף רון: "אני יוצרת מעין תיקון היסטורי להדרה ולגזענות"

דיוקן מ-2015 של יעלמוורק, אמה של טגיסט יוסף רון צילום: אלעד שריג

37 רישומי פחם מפעימים מוצגים בתערוכה של האמנית טגיסט יוסף רון המוצגת כעת במוזיאון תל אביב לאמנות

[ורד לי](#)

[לעקוב](#)

01 בספטמבר 2020

בתערוכה במוזיאון תל אביב לאמנות, "הנייר הלבן שחור מבפנים", מציגה בימים אלה טגיסט יוסף רון, זוכת פרס חיים שיף לאמנות פיגורטיבית ריאליסטית לשנת 2019, 37 רישומי פחם מפעימים. טגיסט, "סבלנות" באמהרית, נולדה בגונדר שבאתיופיה ב-1977, למשפחה בת 12 אחים. ב-1984, כשהיתה בת שבע, עלתה עם משפחתה ב"מבצע משה". היא בוגרת המחלקה לתקשורת חזותית בבצלאל ועד כה הציגה בתערוכות קבוצתיות, וב-2018 הציגה באדיס אבבה.

"עתלית", 2019 צילום: אלעד שריג

בתערוכת היחיד הראשונה שלה שלוש חטיבות: רישומים של בני משפחתה וקהילתה, כשבמרכזם דיוקן אמה, יעלמוורק (באמהרית:

"זהב העולם", שמתה כשיוסף רון היתה בת 16; רישומים הלוכדים
עבודות נשים סיזיפיות במרחב הביתי, שנולדו מהתבוננות בנסיעותיה
לאתיופיה; ורישומים משהות המשפחה במשך חמש שנים במרכז
הקליטה עתלית. העבודות עוסקות בזהות והגדרה עצמית דרך יחסיה
עם אמה ובמשבר ההגירה לארץ.

"פריי", 2020 צילום: אלעד שריג

"בהנצחת הדיוקנאות של אמי ומשפחתי וקהילתי במוזיאון תל אביב",
היא אומרת, "אני יוצרת מעין תיקון היסטורי להדרה והגזענות שאנחנו
חוויים בחברה הישראלית. אני גם מרגישה שאני נותנת לאמי את
הכבוד שהופקע ממנה".

"גונדר", 2019 צילום: אלעד שריג

לדברי אוצרת התערוכה, עמנואלה קלו, "יוסף רון בוחנת את הזהות
האתיופית-ישראלית בהיבטים מגדריים וביחס לקשיי הקליטה בחברה
זרה, כולל הסטריאוטיפיזציה הנלווית לשונה בחברה".

"מרקאטו", 2019 צילום: אלעד שריג

"עתלית", 2019 צילום: אלעד שריג

בתערוכה כלולים גם דיוקנאות של אברה מנגיסטו, השבוי בידי
החמאס מאז 2014, ושל יהודה ביאדגה ויוסף סלמסה המנוחים
שנהפכו סמל לאלימות המשטרית כלפי הקהילה האתיופית.

"הבן של אגרנש, אברה מנגיסטו", 2019 צילום: אלעד שריג

"אבא", 2020 צילום: אלעד שריג

פרויקט "אתר" מארח: במקומה – תערוכה זוגית

דצמבר 2018 - 19 ינואר 2019

אתר שמח לשתף פעול ולארח את אידריס- מיזם עצמאי לקידום אמנות עכשווית.

”במקומה” – תערוכה זוגית פתיחה, יום חמישי, 13.12.18 בשעה 20:00

טגיסט יוסף רון | מימי טסמה סיבהו
ניהול אמנותי: ברק רובין וליביה טליאקוצו

בתערוכה "במקומה" בוחנות האמניות היבטים מגדריים של זהות לאומית ואת היחס בין אמהות, יצירתיות, התחדשות ומסורת. התערוכה תלוית מקום ומורכבת ממיצב רישומי פחם, רקמה ורקמת טקסטיל אתיופי.

: ימים ושעות פתיחה

ד', ה' 11:00 - 19:00

ו', ש' 10:00 - 14:00

אתר, מוזיאון יפו, מפרץ שלמה 10, יפו העתיקה

”במקומה” – נפלאה היא הבמה של המסורת, בעלת מורשת גאה, חסד טבעי, אמא לאנשים הנועזים. אנו נגן עלייך- לנו החובה, אתיופיה שלנו- תחייה! תני לנו להתגאות בך!” אלו המילים האחרונות מן ההמנון האתיופי הלאומי: ”לצעוד קדימה, אמא אתיופה יקרה.” בתערוכה זאת הקשר בין זהות לאומית ואמהות מוענת בצורה אישית וקולקטיבית. במעבר בין אתיופיה לישראל, נשים שיחקו תפקיד מרכזי הניתן לזיהוי בזיכרון הפרטי והמשותף של יהודי אתיופיה. האמהות של יוסף רון וטסמה סיבהו, היוו מקור להשראה יצירתית, ומונצחות בעבודותיהן. רישומי הפחם המונוכרומטיים של יוסף רון, בהם מופיעות קרובות משפחה של האמנית, מקיפות ומעמתות את הצופה. המבט הישיר מחזק את המודעות של הצופה לגבי נוכחותו הפיזית, ומייצרות תחושת הזרה ואי נוחות. בו בזמן, ארשת הפנים של הדמויות המופיעות מעוררות יראת כבוד והערצה – השתקפות של הדרך בה האמנית חווה את מבטן ובכך מקרבת אותנו אל עולמה.

הטקסטיל האתיופי ידוע בצבעו הלבן והשימוש בצורות בעלי צבעים עזים. טסמה סיבהו יוצרת פירוש חדש לרקמה האתיופית כאשר היא עושה שימוש בצבע השחור בלבד ורוקמת צורות גיאומטריות מופשטות. הבדים בו בזמן מתפקדים כסמלים אנונימיים ואישיים: מסורת הטקסטיל הלאומי נבלעת עם חווית האובדן של האמנית. בדומה לכך, האמנית יוצרת מחדש כלי אתיופי מסורתי, אשר תחת ידיה מושחר, מעוקר, ומרוקן משימוש המקורי. הניגודיות בין הצבע השחור והצבע הלבן בתערוכה זאת, שואפת ליצור איזון מושגי בשרשרת הדורות: הבנייה של זהות נשית השואבת מן המקורות שלה ותובעת נוכחות חדשה.

טגיסט יוסף רון (נ.1977 גונדר, אתיופיה) עלתה לארץ בשנת 1984. חיה ויוצרת ברעננה, בעבודתה עוסקת במושג הנשיות, אמהות והורות, דרך רישומי פחם ורישום דיגיטלי. ברישומיה האור והצל מתפקדים כמטאפורה למצב חברתי קיים. יוסף רון הציגה בתערוכות בארץ ובעולם ביניהן תערוכה זוגית בשיתוף משרד התרבות עם האמנית נירית טקלה, באדיס אבבה, אתיופיה.

מימי טסמה סיבהו (נ.1989 שואדה, אתיופיה) עלתה לארץ בשנת 1991. חיה ויוצרת בנתיבות,

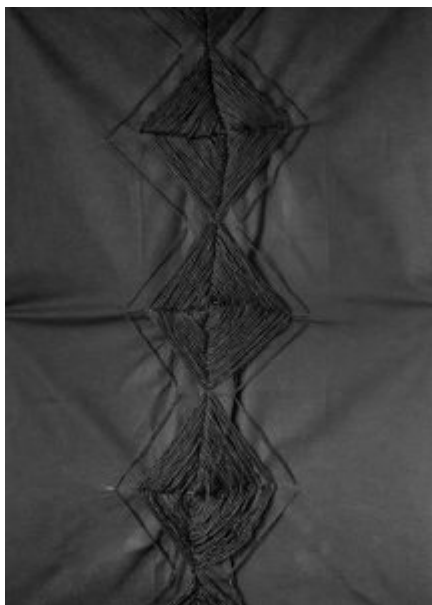
בעבודתה עוסקת בצבע השחור. על ידי שימוש בבדים וחוטי תפירה טסמה סיבהו רוקמת רקמה שחורה על גבי בד שחור. בנוסף, טסמה סיבהו יוצרת עבודות תלויות חלל בעזרת חוטי צמר שחורים ומסמרים. הדימויים אותם היא בוחרת לקוחים מן התרבות האתיופית. טסמה סיבהו הציגה את עבודתה במכללה האקדמית ספיר.

אידריס – מיזם עצמאי לקידום אמנות עכשווית המנוהל על ידי זוג יוצרים – ברק רובין וליביה טליאקוצו, המבקשים להדגיש את המגוון החברתי במרחב הישראלי בבחירת האמנים תוך עיסוק בסוגיות עכשוויות. בנוסף מטרתם להעניק לאמנים אפשרות להציג את עבודתם ולהחזיק בתפקידים שונים במערך של חלל תערוכה בשאיפה להציג צורות שונות של ביטוי אמנותי.

נעילת התערוכה: יום שבת, 19.1

במקומה" מימי טסמה סיבהו, ללא"
כותרת, 2017

במקומה "מימי טסמה סיבהו"

דימוי ראשי: טיגסט יוסף רון

שטח הפקר

נשיות שחורה פורצת תחת מכבש המבט הלבן

התערוכה "במקומה" בוחנת היבטים מגדריים בזהותן של טגיסט יוסף-רון ומימי טסמה-סיבהו, אמניות ישראליות ממוצא אתיופי, ביחס למסורת שינקו מבית ומנכיחה את האובדן האמהי שחוו

ורד לי לעקוב

17 בינואר 2019

התערוכה "במקומה" מציגה עבודות יפהפיות של שתי אמניות - טגיסט יוסף-רון ומימי טסמה-סיבהו - הבוחנות היבטים מגדריים של זהות שחורה ביחס למסורת האתיופית, לאמהות והיעדרה, ולמודל היופי של האשה השחורה הנתונה תחת מכבש המבט הלבן.

התערוכה מייצרת מתח וניגודיות בין עבודות האמנות המנכיחות שחורות וזהות שחורה לבין החלל הבוהק בלובנו בו היא מוצגת במסגרת פרויקט "אתר" במוזיאון יפו העתיקה. רישומי דיוקנאות עזים בפחם של נשים אתיופיות, כהות עור, שמבטן הישיר והחודר יוצר היפוך של מושא המבט ומערער על ההיררכיה בין הצופים לנצפים לצד עבודות רקמה וטקסטיל אורגות פרשנות מחודשת לרקמה האתיופית המסורתית, לתרבות וליוצוג היופי השחור.

"אתר" הינו פרויקט המתארח ומארח בשטח המוזיאלי מאז ספטמבר תערוכות, אירועי תרבות ואמנות ומשמש במקביל גם כסטודיו לאמנים מתחומים מגוונים. "המטרה היא שחלל התצוגה לא יהיה בבחינת קוביה לבנה, מנותקת מהאזור שבו הוא מתקיים. יש רצון לפתוח את המקום לעשייה אמנותית ולשיח מגוון", מסבירה ליא ציגלר, אוצרת ואמנית וגם המנהלת האמנותית של הפרויקט.

במבואת המוזיאון מוצבת עבודת קול - נערה צעירה, בתה בת ה-11 של יוסף-רון - מקריאה פואמה בשם "וידויה של קדריה" שכתב אחיה איינאו יוסף, ומוקדשת לסבתם תאטי ולעיסוקה בקדרות, תחום שהיה

חלק ממארג חיי הקהילה באתיופיה. עבודת הקול היא ביטוי של המשכיות בין-דורית החולקת כבוד למורשת וליצירה המסורתית האתיופית בשילוב של חקירה פילוסופית אודות האמנות. זו עבודה מסקרנת הפוגשת את הבאים למוזיאון ומלווה אותם בעלייה לחלל התצוגה. יוסף-רון מציגה חמישה דיוקנאות אקספרסיביים (בגודל מטר על 70 ס"מ) של נשים אתיופיות, דיוקן עצמי ורישום של קרובות משפחתה, בנות-דורה, בטכניקת פחם טבעי על נייר. במבואה מוצג רישום נוסף המתמקד בעיניים והוא מוקדש לאמה שמתה כשהיתה בת 16.

חלל התערוכה "במקומה" צילום: ברק רובין

"דיוקנאות הנשים מקיפות ומעמתות את הצופה", אומרת יוסף-רון, "המבט הישיר של הנשים יוצר היפוך כוחות. נוצרת חוויה שבה חמש נשים שחורות מסתכלות על הצופה. מעבר למבט החודר, הישיר, היה חשוב לי להנכיח בחללי מוזיאון נשים שחורות. אלה נשים שבדרך כלל נעדרות מהגלריות ומחללי המוזיאונים ולא מציגים אותן כמודל יופי. היה חשוב לי ליצור עבודות גדולות מאוד, עם דמויות נשיות שחורות שארשת פניהן מביעה אצילות, חוזק ויופי. אחד הרגעים הכי מרגשים עבורי בתערוכה היה לראות נשים אתיופיות צעירות מסתובבות בחלל הזה ונחשפות לדיוקנאות של נשים כהות-עור. חשוב לי שנשים שחורות יראו את עצמן כמודל של יופי וכוח".

יוסף-רון, בת 41, נשואה ואם לשלושה. היא נולדה באתיופיה לאב שהיה גזר בחברת החשמל ולאם עקרת בית. בגיל שבע עלתה לישראל עם משפחתה במבצע משה. "מהעלייה לישראל אני זוכרת את המסע הרגלי מאתיופיה לסודאן", היא אומרת, "זה היה מסע קשה שנצרב לי בתודעה בגלל הרבה רגעי פחד וקטעי גבורה של אבא שלי, שהציל אנשים שנחלשו במסע והניס שוודים שתקפו אותנו".

בהגיעה לישראל שוכנה משפחתה במרכז קליטה בעתלית במשך חמש שנים. "זה זכור לי כילדות קסומה", היא אומרת, "בשנים הראשונות חיינו בינינו לבין עצמנו במרכז הקליטה. היינו מוגנים בתוך מרכז הקליטה אבל כל מפגש עם ישראל האמיתית, ביציאה מהמרכז

היה קשה. אני זוכרת שימוש בשמות גנאי וביטויי גזענות כבר מהפעמים הראשונות". בגיל 12 עזבה משפחתה את מרכז הקליטה. "ממש פחדתי מהמפגש עם הישראלים", היא מספרת, "אבל השתלבתי במהרה והחשש נמוג".

בגיל 22 נרשמה יוסף-רון ללימודי תקשורת חזותית בבצלאל. "הבחירה באמנות היתה טבעית, אצלנו זה במשפחה", היא אומרת בחיוך ומספרת על הירות יוסף, אחותה, אמנית שמתגוררת ומציגה בארה"ב ואחיה שלמד אריכטקטורה בבצלאל. "באתיופיה האחים הגדולים לימדו אותנו הקטנים לצייר באמצעות לוח", היא מספרת, "אני זוכרת את אמא רוקמת. תמיד היתה אווירה של יצירה בבית, כך שאף אחד לא התפלא שזה הכיוון שבחרתי".

הירות צילום: ברק רובין

בתיה צילום: ברק רובין

דיוקן עצמי צילום: ברק רובין

כיום עובדת יוסף-רון כמעצבת גרפית וחיה ברעננה. היא הציגה בתערוכות קבוצתיות ובשנה שעברה הציגה בתערוכה זוגית יחד עם האמנית נירית טקלה באדיס אבבה במסגרת חגיגות 70 שנה למדינה. "התערוכה באתיופיה היתה חוויה מעניינת שבמסגרתה פגשנו גם אמנים מקומיים ואנשי תרבות", היא אומרת. "יש יצירה ענפה של אמניות ואמנים אתיופים הפועלים בישראל. זה נדחק לאורך השנים ונעדר מהגלריות ומהשיח האמנותי, אבל עכשיו יש כבר נראות גדולה יותר של האמנות האתיופית העכשווית שלא ניתן להתעלם ממנה. עבר מספיק זמן וכיום אנשים מהקהילה האתיופית כבר לא מחכים שייתנו להם. הם לומדים להגיע למוקדי כוח ולדרוש את מה שמגיע להם בעוגת השוויון".

קודם כל תערוכה

החיבור בין יוסף-רון לטסמה-סיבהו נוצר על ידי "אידריס" - מיזם עצמאי לקידום אמנות עכשווית המנוהל על ידי ברק רובין, בן 31, אמן ואוצר בוגר בצלאל, ובת-זוגו ליביה טליאקוצו, ילידת איטליה, שהגיעה

לישראל לפני כשש שנים ולומדת לתואר שלישי על הפאשיזם בצפון אפריקה. "המחשבה שעומדת מאחורי 'אידריס' היא לתת במה לאמנים שהם לא בהכרח מקושרים ושלפעמים זאת יכולה להיות אפילו התערוכה הראשונה שלהם", מסבירה טליאקוצו.

"רצינו ליצור תערוכה ממקום חברתי שקשורה למורשת אתיופיה ולאמנות אתיופית עכשווית", מוסיף רובין, "אבל יחד עם זאת, חשוב לי להדגיש שמה שמוביל אותנו בראש ובראשונה זאת האמנות עצמה ואחרי זה הזהות והשיח של הפוליטיקה של הזהויות. כשפניתי ליוסף-רון החשש הראשוני שלה היה שאני רוצה להציג את שתיהן באותו חלל רק כי שתיהן אמניות אתיופיות. היה לה חשש שחיבור כזה נועד לדחוק אותה למשבצת האתיופיות. הסברתי שאני מחבר ביניהן ממקום אמנותי טהור והקפדתי להיות נאמן לבקשה שלה - לאצור תערוכה שתישפט קודם כל כתערוכה אמנותית ולא בהכרח כתערוכה שמתויגת כאמנות אתיופית".

טסמה-סובהו, בת 29, דתייה, נשואה, תושבת נתיבות, סיימה בשנה שעברה את לימודי האמנות במכללה האקדמית ספיר בהצטיינות, וזאת התערוכה הראשונה שלה. "לא חשבתי שזה יקרה כל כך מהר", היא מחייכת ומספרת שהחלה עם סיום הלימודים לעבוד לפרנסתה בגן ילדים. היא נולדה באתיופיה לאב חקלאי ולאם עקרת בית ועלתה לישראל מאתיופיה במסגרת מבצע שלמה. עד גיל שבע חייתה עם משפחתה במרכז קליטה בדרום וכשהיתה בת 18 נפטרה אמה.

מסוב צילום: ברק רובין

רקמה שחורה צילום: ברק רובין

תוספות שיער צילום: ברק רובין

"הפנייה לאמנות לא היתה טבעית לסביבה שלי", היא אומרת, "אני תמיד ידעתי שאני אוהבת אמנות אבל זה לא היה מובן מאליו ללכת במסלול הזה. כיוצרת ניסיתי בהתחלה לברוח מהמקום הזה של העיסוק בזהות שלי, אבל בסוף חזרתי לזה, הפסקתי לברוח ויצרתי

עבודות שמתכתבות עם הזהות אבל עם אמירה אישית ועם מבט ופרשנות חדשנית".

בעבודה המוצבת על הרצפה היא מחליפה את הרקמה האתיופית הצבעונית המסורתית ברקמה שחורה. "כשרקמתי את העבודה הזאת הבנתי שיש הרבה גוונים לצבע השחור", היא מחייכת.

בעבודה אחרת כולאת טסמה-סיבהו תוספות שיער בתוך מבנה עץ בצורת משושה. "העבודה מבקרת את משטור המראה השחור הנשי", היא אומרת. "תוספות שיער הן חלק מתכתיבי היופי העכשווי המנסים להתאים ולמשטר את מראה השיער של נשים אתיופיות ואפרו-אמריקאיות למודל יופי שזר להן".

לצד העצמת השחור והזהות השחורה מקפלת התערוכה גם את הנכחת האובדן האמהי. גם שם התערוכה, "במקומה", מעיד לצד הנכחת ההיעדר על ההתחייבות האישית להמשכיות. האובדן האישי נכרך בהנכחת הזהות השחורה: כך למשל אצל יוסף-רון רישומי הפחם נעים ברווח שבין היעלמות להופעה ואצל טסמה-סיבהו השימוש בצבע השחור מסמל גם אובדן. כך לדוגמה היא יוצרת מחדש את הכלי האתיופי המסורתי "מוסב" - שולחן קש עגול ונמוך שעליו צורות גיאומטריות קלועות בקש, שעליו מונח בדרך כלל מגש האינג'רה. "הכלי הזה מוכר לי מהבית ומהתרבות כצבעוני", היא אומרת, "הפכתי אותו לעבודת חלל בצבע שחור, גדולת-ממדים, כמעין דמות נשית, מרוקנת, שמרחפת באוויר".

"אני רואה בצבע השחור צבע יפה", היא מסכמת, "הרבה פעמים בתרבויות רבות שחור מקושר לדימוי שלילי ונתפש כמשהו מאיים. אני עצמי רואה ילדים שנבהלים ומתחבאים מאחורי ההורה שלהם בפחד בגלל צבע העור שלי ושומעת אמירות 'למה צבע העור שלה ככה?' הבחירה להנכיח את הצבע השחור נועדה להתמודד עם חווית אובדן, אבל זה נועד להנכיח באותה נשימה גם את צבע העור השחור במרחב, במיוחד במרחב מוזיאלי לבן וסטירלי, ולהנכיח צבע של זהות וצבע של קהילה".

Tigist Yoseph Ron: The White Paper is Black Within

Curation Emanuela Calò

Date 2/9/20-10/4/21

Location Charles and Evelyn Kramer Galleries
Paulson Family Foundation Building

Recipient of the 2019 Haim Shiff Prize for Figurative-Realist Art

[Exhibition Virtual Tour >](#)

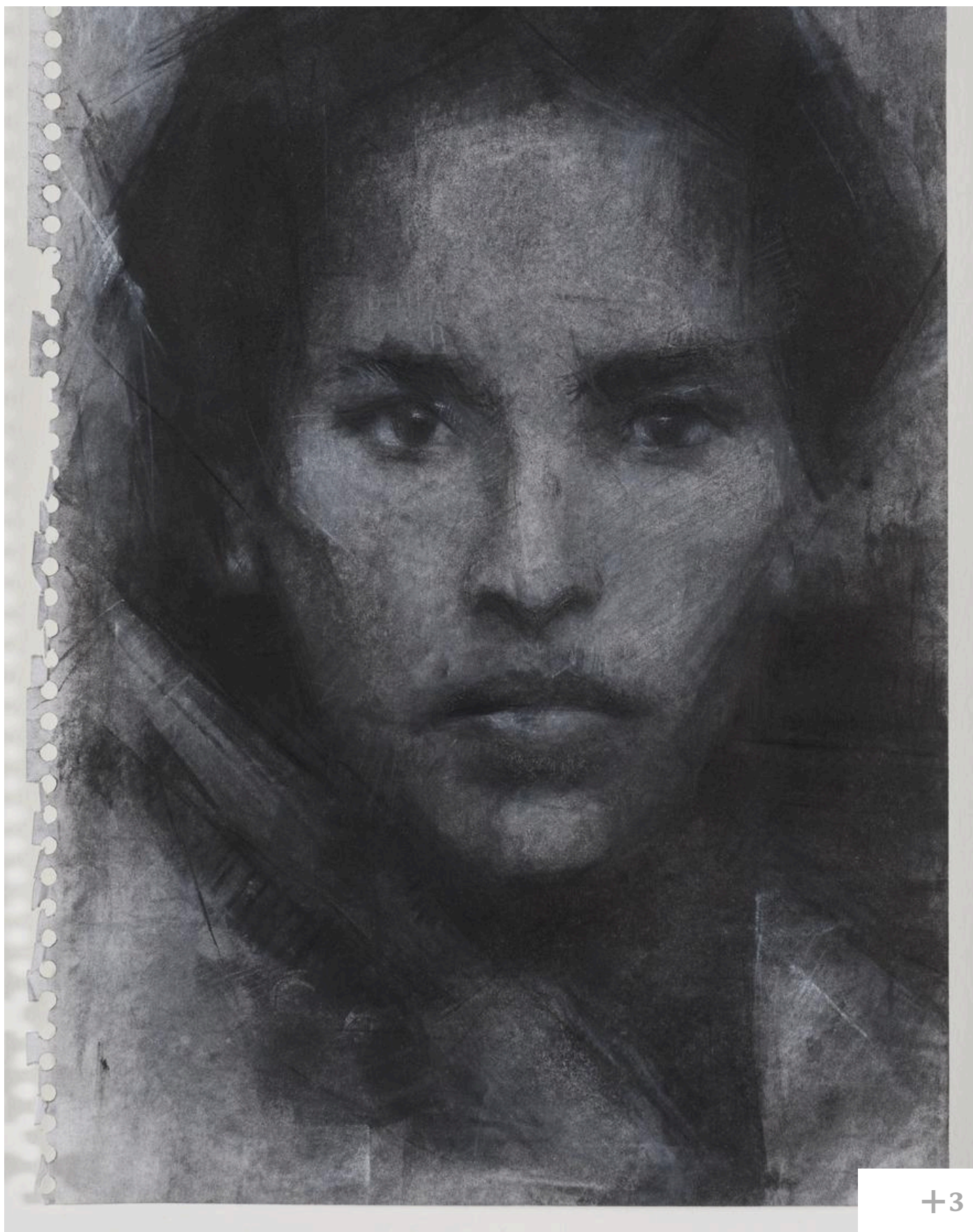
Tigist Yoseph Ron's expressive charcoal drawings depict portraits, events, and impressions from the Atlit Absorption Center, where she stayed with her family after immigrating to Israel in Operation Moses in 1984. Yoseph Ron engages with questions of identity and self-

What's on > Past > Exhibition

toward others.

Video — A sneak peek at the exhibition *Tigist Yoseph Ron: The White Paper is Black Within*

+3

Yealemwork, 2015
Charcoal on paper, 29.5×21
Courtesy of the artist, Raanana

Tigist Yoseph Ron's solo exhibition

9 Jan — 22 Feb 2025 at the Fridman Gallery in New York, United States

20 DECEMBER 2024

Tigist Yoseph Ron, *Educating*, 2024. Courtesy of Fridman Gallery

Fridman Gallery is honored to present Ethiopian-Israeli artist Tigist Yoseph Ron's debut solo exhibition in the United States.

The exhibition includes new paintings alongside Ron's signature charcoal-and-eraser drawings. While her work often explores themes of motherhood and femininity, *Yaya* shifts focus, capturing the complex emotional dissonance between the artist and her late father.

Through layering and erasure, Ron reclaims her memory and childlike perspective, observing her father from a distance and unraveling their estranged connection.

"I deeply appreciate my family's powerful legacy, but I often wish for a lighter burden, a chance to forge my own path. Though my father's strength and my mother's spiritual lineage provide confidence, I sometimes feel undeserving, and the weight can be debilitating. I wrestle with balancing my Ethiopian and Jewish heritage, my desire for individuality, and my discomfort when straying too far from my roots. Moving to Israel at seven made me question the coexistence of Ethiopian and Israeli cultures. Now, I try to reconcile these influences with my fascination for Black American culture. As I raise my children, I wonder if they need deeper cultural grounding to thrive. Ultimately, a transcendent force moves my hand to the canvas, beyond any singular identity".

(Tigist Yoseph Ron)

2
Shares

Email

Share

Tweet

Share

Pin

Fridman Gallery

Representing emerging and mid-career artists, participating in art fairs and featuring intermedia performances alongside its exhibition program.

Gallery profile

Location
New York, United States

Founded in
2013

1. Tigist Yoseph Ron, Celebrating, 2024. Courtesy of Fridman Gallery

2. Tigist Yoseph Ron, Yaya 5, 2024. Courtesy of Fridman Gallery

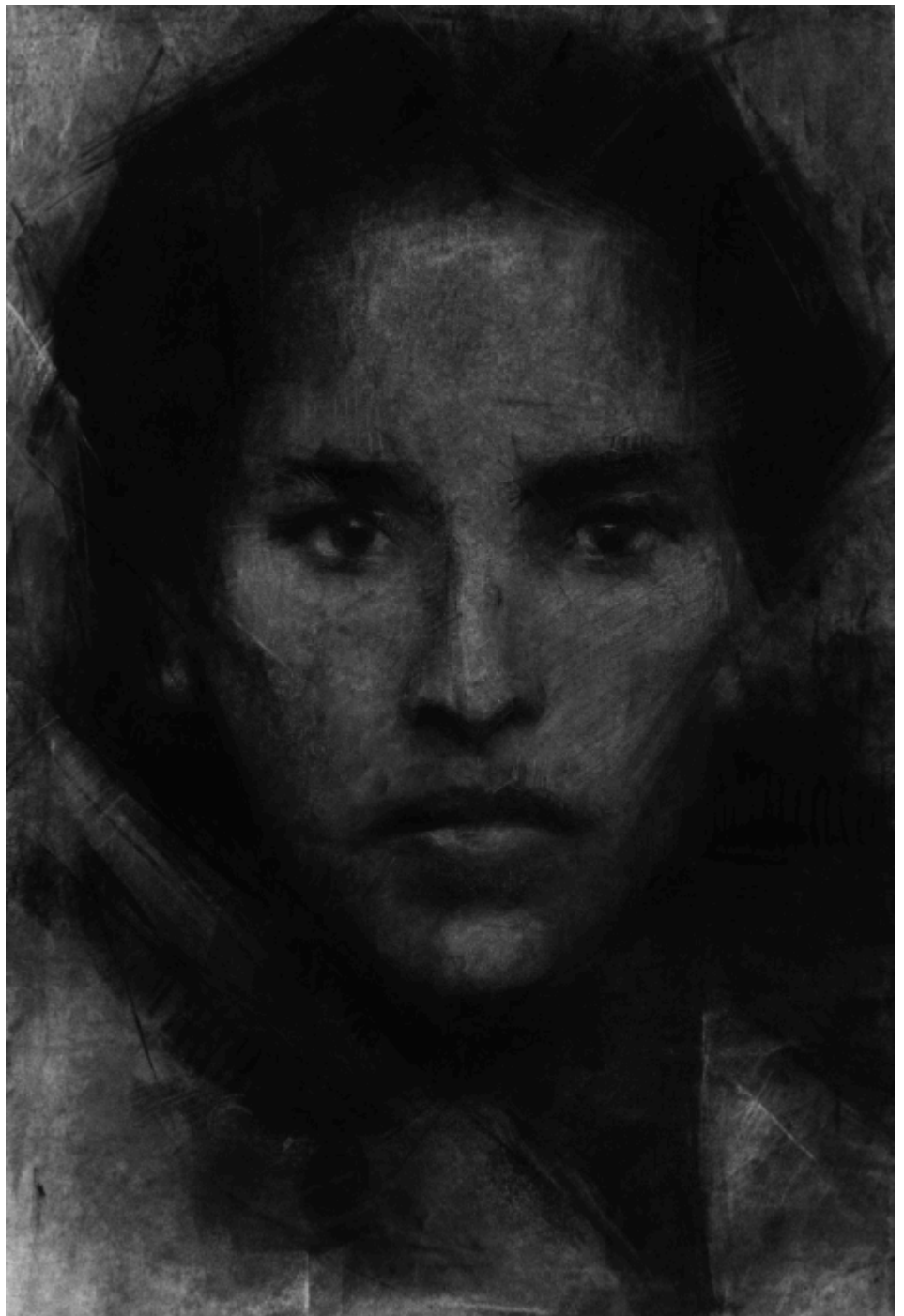
טיגיסט יוסף רון היא זוכת פרס שיף לאמנות פיגורטיבית-ריאליסטית לשנת 2019

"עבודותיה של טיגיסט יוסף רון משלבות בין מסורת ציור
ריאליסטי ובין עקבות של קוביזם ואקספרסיוניזם, המתאחים
לכדי רישומי פחם עזי מבע", נכתב בנימוקי הבחירה

שיתוף 224

פוסט

טיגיסט יוסף רון, יאלמוורק. פחם על נייר. צילום: ברק רובין

האמנית טיגיסט יוסף רון היא זוכת פרס שיף לאמנות פיגורטיבית-ריאליסטית לשנת 2019. יוסף רון נולדה ב־1977 בגונדר, אתיופיה, עלתה לישראל ב־1984 וגדלה בראשון לציון. היא בוגרת המגמה לתקשורת חזותית בבצלאל. בנוסף היא למדה רישום וציור אצל הפסל והצייר צביקה לחמן ואצל הצייר דוד ניפו. במסגרת עבודתה כמעצבת בתחילת דרכה, היא עסקה בפרויקטים הקשורים בעדה האתיופית. היא הציגה בתערוכות בארץ ובאדיס אבבה, וב־2018 הציגה בתערוכה משותפת עם האמנית נירית טקלה.

חברי ועדת השופטים שבחנה 60 מועמדים היו מנכ"לית מוזיאון ת"א לאמנות טניה כהן-עוזיאל, האוצר הראשי של המוזיאון דורון רבינא, האוצרת עמנואלה קלו, עו"ד גיל ברנדס, דורון סבג ודובי שיף, שייסד את הפרס לזכר אביו חיים שיף ז"ל. בנימוקי הבחירה נכתב כי "עבודותיה של טיגיסט יוסף רון משלבות בין מסורת ציור ריאליסטי ובין עקבות של קוביזם ואקספרסיוניזם, המתאחים לכדי רישומי פחם עזי מבע. היא יוצרת פורטרטים השקועים בתוך אפלת הפחם השחור שמתוכם מבליחים אזורי אור, לעיתים כחלק מהבנייה התלת־ממדית של הפורטרט, ולעיתים כאזורי אור שאינם במקומם, הנראים כחורים לבנים ברישום. טיגיסט מייצרת פורטרטים עזים, נוקבים, היוצרים הכלאה רבת משמעות בין אינטנסיביות הפחם השחור ובין מושא רישומיה. היא מחוללת החייאה רעננה ומקורית של מדיום הרישום בעידן שבו שולטים מדיה אחרים בעלת ווליום גבוה וכמעט בלתי ניתן לתחרות".

פרס שיף כולל מענק כספי בסך 10,000 דולר ותערוכת יחיד מלווה בקטלוג במוזיאון תל אביב לאמנות. הפרס יוענק ליוסף רון בטקס שייערך במוזיאון ת"א לאמנות ב־23 ביוני 2019. באותו הערב תיפתח תערוכת היחיד של סמאח שחאדה, הזוכה בפרס שיף לשנת 2018.

טיגיסט יוסף רון מוזיאון תל אביב פרס שיף

שיתוף 224

פוסט

ראובן ריבלין: להצמיח אמנים – וגם לתגמל אותם

נשיא המדינה נשא דברים בטקס הענקת פרס חיים שיף לאמנות פיגורטיבית-ריאליסטית.

ערוץ 7

ערוץ 7 / כ' בסיוון תשע"ט 23.06.19, 22:32

ראובן ריבלין אמנות

צילום: עמוס בן גרשום, לע"מ

ריבלין באירוע

נשיא המדינה ראובן (רובי) ריבלין השתתף הערב (ראשון) בטקס הענקת הפרס לאמנות פיגורטיבית-ריאליסטית ע"ש חיים שיף.

השנה צוין עשור לפרס והוא הוענק לאמנית הפחם טיגיסט יוסף רון. עוד נשאו דברים באירוע - מנכ"לית מוזיאון תל אביב טניה כהן עוזיאלי ודובי שיף, בנו של חיים שיף ז"ל.

הנשיא פתח את דבריו בהתרגשות וסיפר כי על אף שנמצא ב-30 ימי האבל על רעייתו נחמה ז"ל, היה לו מובן מאליו שעליו להגיע לטקס ולתמוך באמנים והאמניות צעירות, כפי שהייתה עושה בעצמה בכל שנה. עוד הוסיף כי יש לזקוף לזכותה את אהבתו לתרבות ואמנות, והודה על ההזדמנות לקחת חלק באירוע זה בשמו, ובשמה.

הנשיא פנה לזוכה בפרס לשנת 2019, טיגיסט יוסף רון, ואמר: "ההתבוננות בפורטרטים שלך, טיגיסט היקרה, יוצרת את התחושה המחשמלת שמחדדת את העור כשעומדים שניות ארוכות פנים אל מול פנים עם אדם אחר. הפורטרטים העזים והמופלאים של טיגיסט יוסף רון מעמידים אל מול עינינו לא רק אנשים ונשים יפים, מישירי מבט.

"הם מכריחים אותנו לעמוד מול שאלות שפעמים רבות אנחנו מעדיפים לא לשאול שאלות על קבלה ועל תלישות, שאלות על גזענות, על הדרה והכלה. שאלות על חיבור ופירוק. לפעמים, דווקא בלי מילים, מול מבט אחד מצויר קשה הרבה יותר להתחמק מהשאלות הללו. וזו מתנה גדולה ושיעור גדול שאת, טיגיסט, מצליחה ללמד אותנו, כמתבוננים".

הנשיא הוסיף: "מדינת ישראל הקטנה מצמיחה אמנים ואמניות צעירים ומלאי כישרון אבל לא תמיד היא יודעת איך לגדל אותם ולתגמל אותם, ולספק להם מרחב חיים. פרס שיף מאפשר לאמנים האלה, לצאת לאור, להאיר. אך גם אם יהיו רבים כמותו, הם צריכים להיות תוספת ולא התחליף לרשת הביטחון שמדינה יכולה וצריכה לספק לאומניה".

SUGARCANE MAG

January 24, 2023

Tigist Yoseph Ron: Unveiling the Emotions Behind Displacement

by Charles Moore

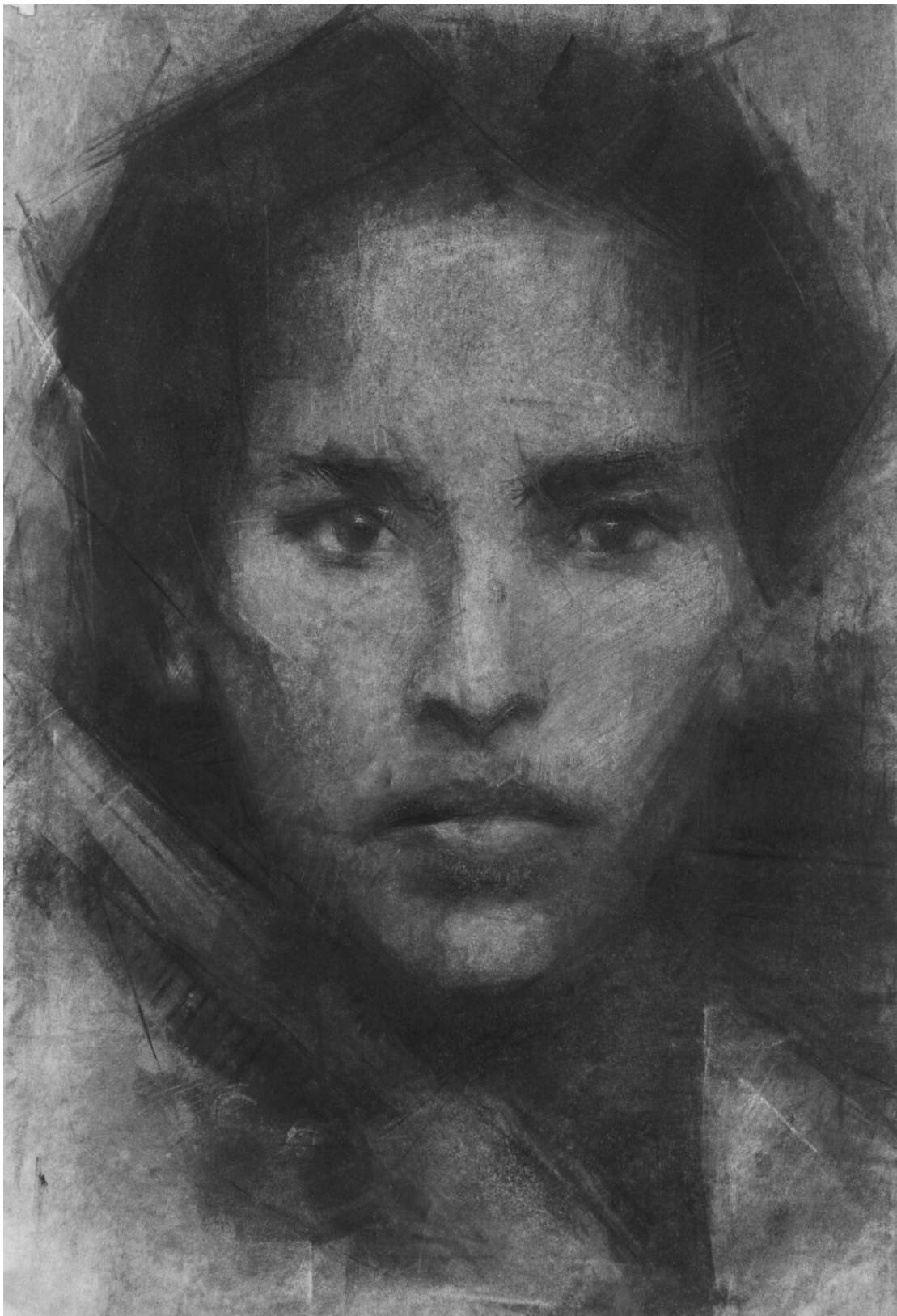
2022 54×91 cm Charcoal on paper Courtesy of a Private Collection

Born in Ethiopia, Tigist Yoseph Ron (born 1977) came to Israel with her family during Operation Moses in the mid-1980s—and that sense of movement is apparent in the striking charcoal drawings she produces today. Already creating a legacy akin to that of the late Charles White and his first wife, Elizabeth Catlett, Ron casts a softness over her subjects, unveiling the emotions behind displacement. Her charcoal drawings—always in black and white—tell visual stories, touching on themes such as motherhood, femininity and ostracism, which bring to life seemingly mundane activities like convening on the couch (*Afternoon* (2022)), or

spending quality time with a beloved pet (*Itay* (2022)) or preparing fresh ingredients in the kitchen (*Frying* (2020)).

With quick yet realistic strokes, the artist begins each drawing with a subject with whom she is close, obscuring the individual's identity in most cases by evoking a sense of movement or rhythm. Ron applies light and shadow to her drawings with the utmost care, blending shapes and forms to convey not only power, but vulnerability.

Putting Ron in conversation with White and Catlett, the viewer must acknowledge that Ron is above all a storyteller. As White once stated, "Art must be an integral part of the struggle. It can't simply mirror what's taking place ... It must ally itself with the forces of liberation." The artist referred to his own work as "images of dignity," where he chronicled the triumphs and challenges of African American subjects—cementing his reputation as one of the most celebrated artists in African American art history.

Tigist Yoseph Ron. Yealemwork, 2015

Charcoal on paper

29×21 cm

Courtesy of the artist

Photographer: Elad Sarig

Ron achieves the same thing for Israel's expansive population of Ethiopian Jews. In representational form, she chronicles her subjects living their daily lives, posing questions about identity and self-

discovery as she illustrates the impact of immigration from Ethiopia to Israel. Placing her subjects in home settings, Ron illuminates the challenges immigrants face in adapting to a new culture, assimilating into a foreign society, and sacrificing the comfort of home for what *could* amount to a better world.

But at what cost? What are the social attitudes to which these immigrants must adapt? What is the price a person must pay to leave their life behind and start anew? These are the questions Ron asks her Ethiopian Jewish peers in Israel throughout her work—similar to those White and Catlett asked their audiences about the Black American experience in the mid-20th century. Catlett shed light on the female experience, just as Ron does in her drawings: using her entire body to create, infusing a sense of physicality into the work to make it more natural, more human.

The viewer experiences a similar sense of motion, following Ron's charcoal lines that guide the eye through the drawing, crafting an abstract rhythm that builds connection. There's a deep intimacy inherent in viewing Ron's drawings as one observes the subjects at home in contemplation.

Tigist Yoseph Ron, Home with Tatey, 2022

54×91 cm

Charcoal on paper

Courtesy of a Private Collection

In much of her work, Ron explores her relationship with her mother, who died when Ron was a teenager. She observes adult women as they live their lives unobserved and unobstructed, shedding light on the unique social attitudes that sustain them. Catlett, known for her sculptures and prints, explored similar themes—among them racism, classism and identity. Both artists create a palpable combination of both vulnerability and strength, of both feeling at home and feeling like an outsider.

And with her subjects' facial features blurred, it is easy for viewers to place themselves in these women's position—to wonder, *what if that were me?* These subjects could be anyone, although in some cases, Ron offers a more personalized take. *Atlit* (2019), for instance, is admittedly based on a photograph captured after the artist's family immigrated to Israel; Ron and her relatives are the nine subjects, their features abstract but their collective stance empowered. The artist's strokes are rapid and precise, designed to freeze-frame a moment in time that isn't quite in focus but is vivid in its exactness. In rare instances, Ron incorporates more detail into her subjects' well-defined features in works such as *Fray* (2018) and *Hirut* (2018), capturing stillness while preserving the rhythm of her artistic hand.

A graduate of Bezalel Academy of Art and Design in Jerusalem, Israel, Ron received the Haim Shiff Prize for Figurative Realist Art in 2019, which included a solo show at the Tel Aviv Museum of Art in 2020. Currently, Ron is preparing for a collaboration with the Jerusalem Print Workshop, in which she will create a series of works, with the workshop providing all the materials she will need, along with a designated workspace and teaching assistance. Following in Catlett's footsteps, the prints will continue to shed light on the Black-female identity.

Ron lays a strong foundation for artists of color in Israel—bringing some of the most essential voices to the forefront of the nation's sociopolitical discourse.

טיגיסט יוסף רון היא זוכת פרס שיף לאמנות פיגורטיבית-ריאליסטית לשנת 2019

פורסם ב 26.5.19

בצלאל מברכת את טיגיסט רון יוסף, בוגרת המחלקה לתקשורת חזותית, על זכייתה בפרס שיף.

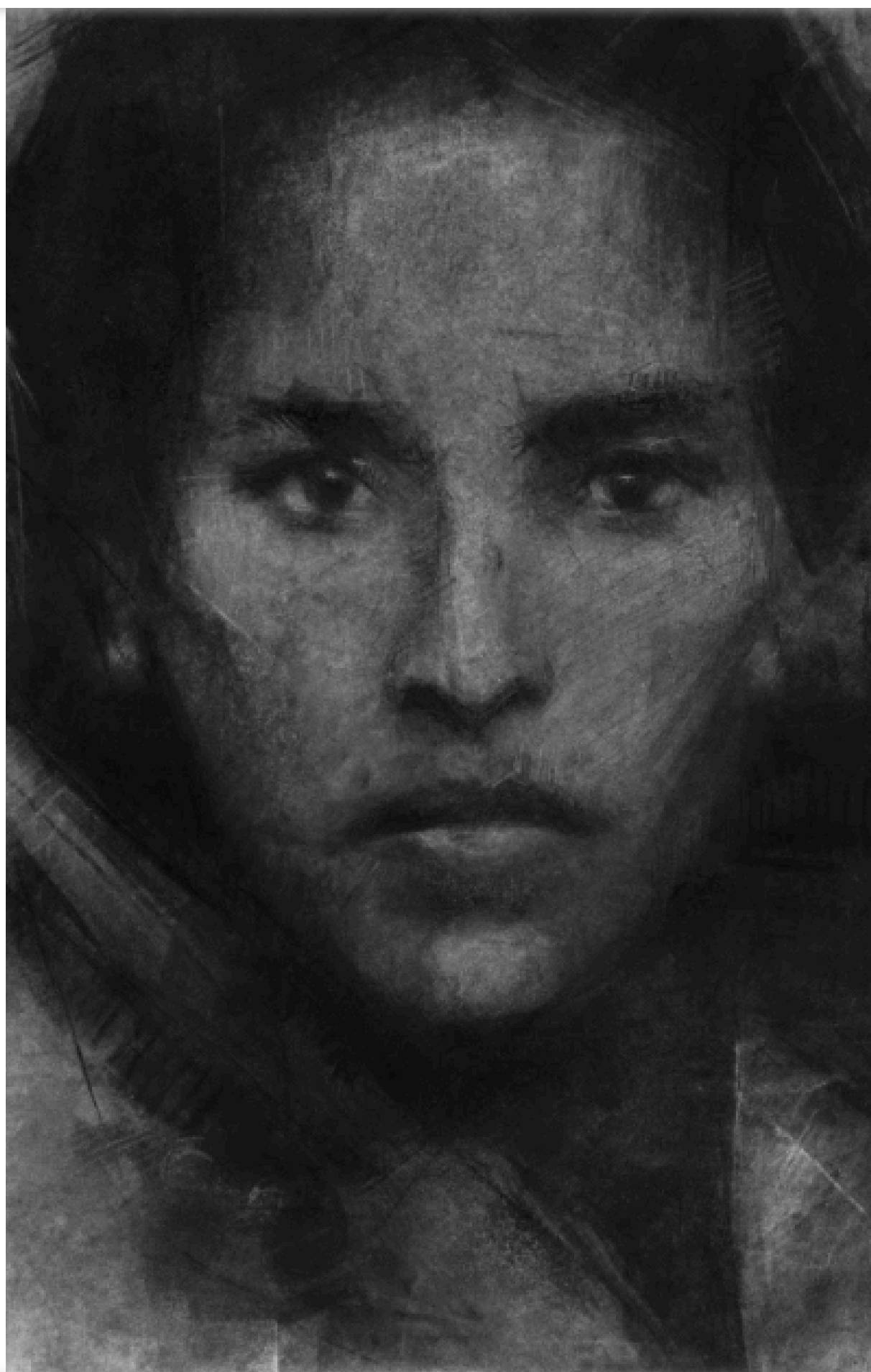
הפרס על שם חיים שיף לאמנות פיגורטיבית-ריאליסטית מוענק מאז 2008 לצייר ישראלי על אמנות ריאליסטית ופיגורטיבית. הוא כולל מענק בגובה 10,000 דולר ותערוכה במוזיאון תל אביב לאמנות.

יוסף רון נולדה ב-1977 בגונדר, אתיופיה, עלתה לישראל ב-1984 וגדלה בראשון לציון. בתחילת דרכה עסקה בפרויקטים שעוסקים בעדה האתיופית. היא הציגה בתערוכות בארץ ובאדיס אבבה, וב-2018 הציגה בתערוכה משותפת עם האמנית נירית טקלה.

מנימוקי השופטים:

"עבודותיה של טיגיסט יוסף רון משלבות בין מסורת ציור ריאליסטי ובין עקבות של קוביזם ואקספרסיוניזם, המתאחים לכדי רישומי פחם עזי מבט. היא יוצרת פורטרטים השקועים בתוך אפלט הפחם השחור שמתוכם מבליחים אזורי אור, לעיתים כחלק מהבנייה התלת-ממדית של הפורטרט, ולעיתים כאזורי אור שאינם במקומם, הנראים כחורים לבנים ברישום. טיגיסט מייצרת פורטרטים עזים, נוקבים, היוצרים הכלאה רבת משמעות בין אינטנסיביות הפחם השחור ובין מושא רישומיה. היא מחוללת החייאה רעננה ומקורית של מדיום הרישום בעידן שבו שולטים מדיה אחרים בעלת ווליום גבוה וכמעט בלתי ניתנת לתחרות."

לכתבה בערב רב <https://www.erev-rav.com/archives/49957>

דיוקן של אברה מנגיסטו הוצב במוזיאון: "אי אפשר להתחמק מהמבט"

שלושה רישומים מאת האמנית טיגיסט יוסף רון נתלו על קירות מוזיאון תל אביב - של אברה מנגיסטו, יוסף סלמסה ז"ל ויהודה ביאדגה ז"ל - שסיפוריהם עלו לכותרות ועוררו ביקורת קשה על יחס המדינה ליוצאי הקהילה האתיופית. "תסתכלו עליהם ובואו נעשה משהו, כי זו בעיה של כולם"

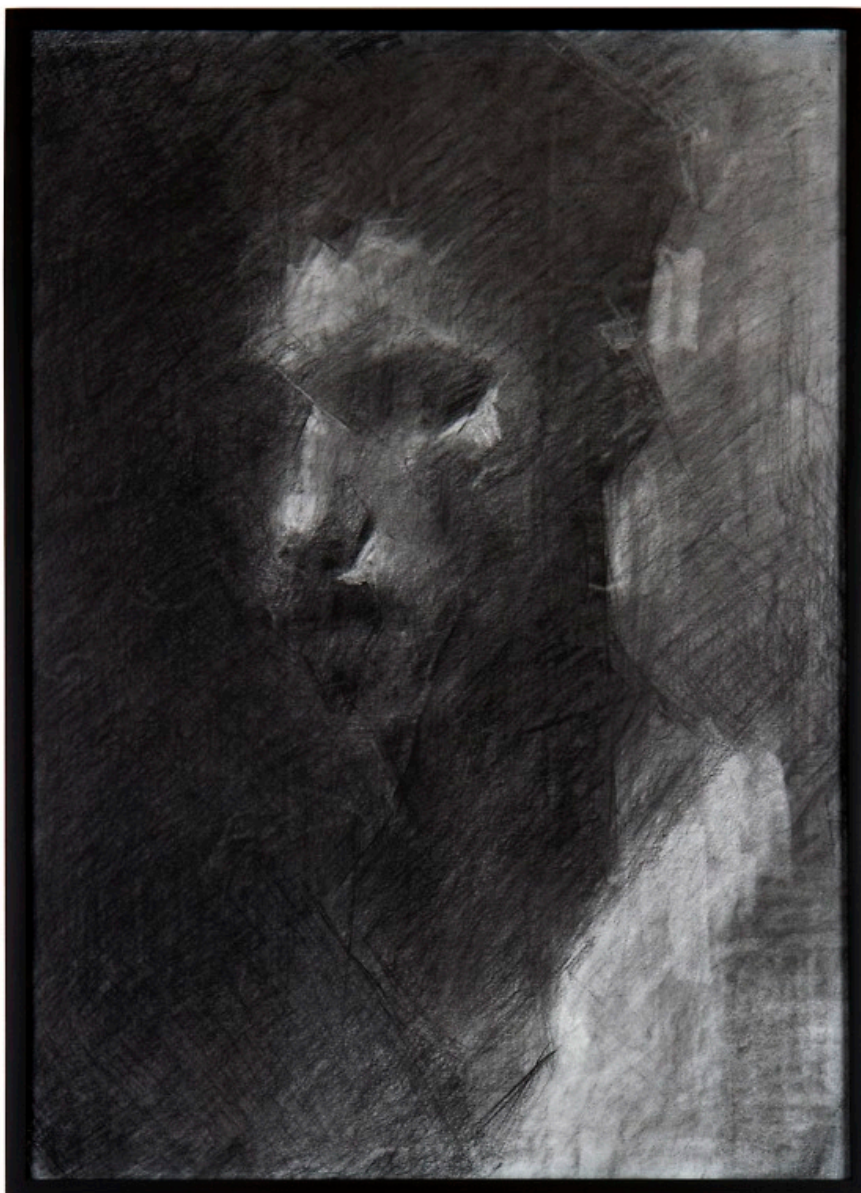
אורין ויינברג פורסם: 28.10.19, 12:21

שלושה דיוקנאות עוצמתיים נתלו במוזיאון תל אביב, מישרים מבט אל מבקרי המקום: רישומים שיצרה האמנית טיגיסט יוסף רון, המתארות את [יהודה ביאדגה](#) ז"ל, שנורה למוות בידי שוטר; [יוסף סלמסה](#) ז"ל, שנמצא מת ארבעה חודשים לאחר שנעצר ומשפחתו טענה כי עבר התעללות בחקירתו; ו**[אברה מנגיסטו](#)**, שכבר חמש שנים נמצא בשבי חמאס לאחר שחצה את הגבול לעזה. שלושה מקרים טראגיים שעלו לכותרות והובילו לביקורת רבה על היחס שמקבלת העדה האתיופית בישראל מצד המשטרה ומקבלי ההחלטות.

יוסף סלמסה ז"ל (רישום: טגיסט יוסף רון)

"את העבודות עשיתי לתערוכה במכללת ספיר במרץ, אחרי שיהודה ביאדגה נהרג בינואר. הראיתי לאוצרת סקיצה של רישום של אברה ושאלתי אם בסדר להכין שלושה כאלה. כך, מתוך התסכול של התקופה הזאת אחרי המוות של יהודה נוצרו שלושתם", אומרת יוסף רון. "התחושה אחרי המקרה של יהודה והסגירה המהירה של התיק הייתה שזה לא נוגע לכל החברה, וזה כן צריך לגעת. יש התנהלות לא תקינה של המשטרה כלפי קהילה שלמה, ונראה שזה לא מפריע לאחרים. עושים הרחקה של הסבל של האימהות שמאבדות את היקר להן, איום ונורא לחשוב על מה שעובר על אמא של אברה, ללכת לישון כל ערב שבורת לב כי לא נעשה כלום. יש אדישות ואטימות".

אברה מנגיסטו (רישום: טגיסט יוסף רון)

"אז שלושת אלה מישירים מבט ונראים חיים, אי אפשר להתחמק מהמבט שלהם. תסתכלו עליהם, ובואו נעשה משהו, כי זו בעיה של כולם. יש כאן עוול מאוד נורא שנראה שאנשים לא מייחסים אליו חשיבות מספקת, שלא נדבר על מקבלי ההחלטות. זה איום ונורא. כשהמוזיאון פנה ורצה את שלושתם זה מאוד שימח אותי ועודד".

שלושת הרישומים שהושאלו מהאמנית ומגלריה אידריס, נתלו בין שני חלקי תצוגת הקבע של אוסף האמנות הישראלית, בבניין ע"ש פול והרטה עמיר.

יהודה ביאדגה ז"ל (רישום: טגיסט יוסף רון)